

“Les històries d’amor total tenen molta força, com tot sentiment portat al límit”

Berta Noy (Barcelona, 1970), ha obtingut el premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler amb la seva primera obra, *Llocs que no surten als mapes*. Columna ha publicat la novel·la.

—**Clàudia, la protagonista, recupera el seu apassionat amor de joventut, un home casat que converteix en el seu amant. Aquest amor condiciona la seva vida com si no hagués pogut fer el seu camí, lliurement. En seria una víctima, tot i que l’ompli molt?**

—Sí. La Clàudia surt de la primera part de la història molt tocada i això li impedeix desenvolupar relacions normals. La seva vida sentimental queda ben coixa perquè ha tingut l’experiència de l’amor total amb l’Eliott i sap que, a partir d’aquí, si no és l’Eliott serà sempre una renúncia a l’amor total. Sí, és una víctima, en aquest sentit.

—**L’Eliott, per la seva banda, podria cantar el *Corazón loco*. Estima la dona i l’amant alhora.**

—Així és. L’Eliott pren la posició de qui dies passa anys empeny. Es veu incapaç de renunciar a la passió per la Clàudia però també estima la seva dona i la vida que han construït junts, amb la filla que tenen. La dona és bastant fantàstica i tenen una relació òptima. L’Eliott es deixa dur pel corrent, amb una actitud més d’espectador fins i tot del que li passa a ell mateix. Tampoc no menteix a la Clàudia. En el fons sap que la història no tirarà endavant i pensa: gaudim-ne mentre podem.

—**Quan de jove, la Clàudia deixa la relació amb l’Eliott no en troba cap més de satisfactòria. Té un fill de soltera, fruit d’una relació esporàdica, i no sembla gaire apassionada per l’home que converteix en el seu marit. Però, de més a més, quan és jove, la passió per l’Eliott sembla distreure-la i no es planteja el seu futur amb gaire convicció.**

—En aquell moment, quan comença a construir-se com a adult, l’enganxa tan fort aquesta història que escombra tota la resta de coses. Deixa els estudis i fuig a Londres. A Londres aprofundeix el seu coneixement de la música, en el del cant, sense preocupar-se gaire per professionalitzar-s’hi perquè la seva família és benestant i no té problemes econòmics. De fet, totes les decisions les pren condicionades pel seu estat sentimental, que és el centre de la seva vida.

Berta Noy publica en Columna la seva primera novel·la, *Llocs que no surten als mapes*, premi Ciutat de Tarragona.

—**La novel·la gira al voltant de la Clàudia i això fa que la vida matrimonial de l’Eliott no tingui cap protagonisme. Per això, feu que no hi hagi conflicte. La dona de l’Eliott accepta amb tota la naturalitat del món que tingui una amant.**

—Se’n donen algunes pinzellades, de com la dona viu l’aventura del marit. És una dona molt sòlida que ha construït amb el seu home una situació satisfactòria. I quan es confronta amb la situació i sap que l’amant és plena de vida i apassionada entén l’atractiu que exerceix sobre el marit i pensa que allò té una data de caducitat i que el pitjor que pot fer és enfrontar-s’hi perquè afectaria la seva relació amb l’Eliott. Li posa dues o tres normes i li diu que mentre l’aventura no interfereixi el ritme familiar, el deixa fer.

—**Per què heu inclòs al final els correus electrònics que s’intercanvien l’Eliott amb la Clàudia?**

—Com que la novel·la està escrita des de la subjectivitat de la Clàudia, així queda registrada la veu de l’Eliott i el personatge no queda tan desdibuixat.

—**Parlem del títol.**

—Té un doble sentit. Al final del llibre la Clàudia fa una reflexió una mica filosòfica de com hi ha coses que ens afecten de manera tan absoluta que no saps si has de fer veure que no t’han passat i mantenir-les en un territori de somni o engegar-ho tot a rodar i seguir aquests impulsos. Ella defineix aquests sentiments, aquests espais interiors, com els llocs que no surten als mapes. I subsidiàriament, aquests llocs són els únics on uns amants furtius poden buscar refugi.

—**És la primera novel·la que escriviu?**

—No. Tinc 42 anys, escric des de molt petita, n’he començat moltes i no me n’havia sortit. En desenvolupar la història vaig veure que anava seguint, que em trobava ficada en el personatge amb bastant comoditat. De jove havia llegit amb gran passió *Les desventures del jove Werther*, una obra que em va impressionar molt per aquesta cosa de la totalitat de l’amor que ho escombra tot, i això em va ajudar. Les històries d’amor total tenen molta força, com qualsevol sentiment portat al límit. I, en aquest cas, l’amor ens és tan pròxim...

Lluís Bonada